

отъ день на день пò-необходима, но прилагаше, че на дипломатията работата не била още окончателно свършена. Тя ще се помжчи, казваше, да изпълни до край трудната си задача.

Понеже много наши приятели, а между тѣхъ на първо мѣсто манчестерскитѣ бѣха ни писали и веднажъ и дважъ, че безъ друго ние трѣбало да се върнемъ повторно въ Англия и тамъ да работимъ още за нашето дѣло, до като земе то край, а за това азъ бѣхъ писалъ и въ Цариградъ, па бѣхъ размѣнилъ и двѣ-три писма съ другаря си, тогава въ Букурещъ, то си позволихъ при тази ми срѣща съ генерала да попитамъ и него, какво може да е и неговото мнѣние по тоя въпросъ. Той ми отговори, че каквото и да направимъ за напредъ ние, па и други още, Биконсфилдъ нѣма да се разубѣди поне за сега, но въ всѣки случай нашето присѣствие въ Англия до окончателното разрѣшение на въпроса не би било безполезно, защото наистина голѣма частъ отъ обществото съчувствувало къмъ нашето дѣло.

При всичко това, връщането ни повторно въ Англия не се сбждна, и българскитѣ делегати останаха за врѣме единиятъ въ Букурещъ, другиятъ въ Виена да чакатъ края на почнатата и продължавана история на тѣй тревожно очакваното рѣшение за нови съдбини на отечеството. Но и раздѣлени така по мѣстностъ, тѣ не прѣстанаха отпослѣ да си пишатъ редовно единъ къмъ други за общото дѣло, за което бѣха радили цѣли мѣсеци наедно. Единиятъ съобщаваше отъ Букурещъ на другаря си всичко що се мислило, кроѣло и работило тамъ отъ българската емиграция прѣдъ видъ на прѣдчувствованиятъ и прѣдвижданиятъ вече събития за освобождението на България, другиятъ пъкъ увѣдомяваше отъ Виена своя другаръ за всички постѣпки, които правѣше